

Arrest

nr. 129 773 van 19 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 124 893 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 mei 2014, waarbij de debatten worden heropend en de zaak verwezen wordt naar de terechtzitting van 19 juni 2014 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 15 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 2 augustus 2010 gegrond verklaard door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Verzoekster werd daarop ingeschreven in het vreemdelingenregister van 3 september 2010 tot 12 augustus 2011, verlengd op 13 september 2011 en 2 augustus 2012.

Op 2 oktober 2013 oordeelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf geen gunstig gevolg kon worden gegeven en dat het BIVR niet langer mocht worden verlengd. Op dezelfde datum werd aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het beroep dat tegen deze beslissingen werden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 129 772 van 19 september 2014.

Op 5 december diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van de gemachtigde van 27 januari 2014 houdende het onontvankelijk verklaren ervan. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.12.2013 bij onze diensten werd ingediend door :[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02.10.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 15.04.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 15.04.2010 (zie bevestiging arts dd.27.01.20103 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 02.10.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan R.G.A.N. te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESUSSING TE BETEKENEN AAN R.G.A.N. ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.”

Diezelfde dag nam de gemachtigde een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Door de verwerende partij wordt een exceptie opgeworpen houdende de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, gezien het feit dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

2.2. De advocaat van verzoekster, gevraagd naar diens standpunt hierover ter zitting, stelt zich ter zake naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

2.3. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 27 januari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals een inreisverbod van dezelfde datum. Zij geeft in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Het bestreden inreisverbod werd afgeleverd omdat geen gevolg werd gegeven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Dit eerder gegeven bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep.

De bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift. Gelet op het gegeven dat er geen indicatie voorligt van het feit dat aan één van de aangevochten beslissingen een zwaarwichtiger belang zou moeten worden toegedicht dan aan de andere, is het beroep enkel onvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.4. Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.1. Het enig middel is gestoeld op een *“kennelijk gebrek aan materiële motivering zijnde de schending van de artt 9ter, artikel 13, - 3, 2° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het K.B. van 17 mei 2007 en kennelijk gebrek aan formele motivering, zijn de een schending van de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, én de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”*

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoekster is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsregels geschonden zijn en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 27.01.2014 blijkt dat de arts-adviseur stelt dat uit het medisch getuigschrift dd. 17.11.2013 met bijlage blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 15.04.2010 waarvoor DVZ op 02.10.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening.

Het klopt inderdaad dat verzoekster nog dezelfde aandoening heeft, met name:

- verzoekster lijdt aan systemische lupus erythematoses (SLE)*
- dat bij de aanvankelijke aanvraag er nood was aan doorgedreven, erg gespecialiseerde opvolging en behandeling ter stabilisatie van de situatie*
- dat thans de toestand in zeker mate is gestabiliseerd door inname van 6 mg Tacrolimus per dag, corticosteroïden zo nodig, symptomatische therapie en ambulante neurologische opvolging en labocontroles*

Verzoekster is sinds 1,5 jaar stabiel, net door een regelmatige follow-up van Prof. Dr. Van W.

De juiste medicatie (6 mg Tacrolimus per dag) is gevonden waardoor verzoekster in België een relatief stabiel leven kan leiden.

Evenwel is de dagelijkse medicatie levensnoodzakelijk, zijn er maandelijks bloedcontroles nodig (verzoekster heeft altijd wel last van bloedarmoede) én dient zij om de 5 à 6 maanden op raadpleging bij de Prof.

Evenwel heeft de adviserend arts thans enkel het medisch getuigschrift en medisch verslag onderzocht MAAR heeft zij nagelaten de nieuwe elementen die verzoekster heeft aangebracht omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg te beoordelen.

Het is net omdat verzoekster tal van bewijsstukken heeft kunnen vergaren die bewijzen dat de vereiste zorg én medicatie voor verzoekster niet aanwezig zijn in de Filippijnen, en derhalve het tegendeel bewijzen van de beweringen in de beslissing dd. 02.10.2013, dat verzoekster op basis van deze nieuwe elementen een nieuwe aanvraag heeft ingediend.

Verzoekster heeft een stukkenbundel met inventaris van maar liefst 11 stukken toegevoegd aan haar aangetekend schrijven van 5 december 2013.

In de bestreden beslissing is er nergens enige motivering omtrent deze stukken terug te vinden.

Meer nog, de verwerende partij heeft totaal geen rekening gehouden met deze bewijsstukken die wel degelijk als nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter.

Immers de argumenten ontwikkeld op basis van deze bewijsstukken 3 t/m 11 werden nog niet ontwikkeld in de eerste aanvraag tot machtiging tot verblijf van 2010.

Verzoekster citeert de nieuwe argumenten en nieuwe stukken uit haar nieuwe aanvraag:

“Volgens de adviserend geneesheer, welk advies werd gebruikt om de verlenging van het BIVR te weigeren, is de immunosuppressieve behandeling van verzoekster beschikbaar in de Filippijnen.

Dit is niet geheel correct.

Uit de brief van het National Center for Pharmaceutical Access and Management van het Department of Health van de Filippijnen dd. 07.11.2013 blijkt duidelijk (stuk 3) dat:

- het medicijn Tacrolimus of Advagraf 5 mg nergens verkrijgbaar is, enkel in de dosis van 1 mg (verzoekster dient 6 mg per dag in te nemen) is verkrijgbaar aan de kostprijs van 10.668,00 PHP oftewel € 178,59 per doos van 50 stuks van 1 mg*

Verzoekster toont via emails (stuk 4) vanwege het St. Luke’s Medical Center, vanwege Mercury Drug en vanwege Watsons Personal Care stores aan dat:

- het medicijn Tacrolimus 5 mg nergens verkrijgbaar is, enkel in de dosis van 1 mg (verzoekster dient 6 mg per dag in te nemen)*
- al de andere medicijnen die verzoekster neemt moeilijk verkrijgbaar zijn*

Verzoekster toont thans via stuk 5 aan dat in de apotheek van haar dorp, Victorias City, Negros Occidental, de meest van haar medicatie niet verkrijgbaar is!

Verzoekster loopt dus reëel het risico dat zij haar dagdagelijks noodzakelijke medicatie (6 mg tacrolimus) niet continu ter beschikking heeft waardoor haar leven in gevaar komt.

Het kan dus wel zijn dat medicatie beschikbaar kan zijn in het land van herkomst maar deze medicatie is zeker NIET TOEGANKELIJK voor verzoekster.

De concrete medicatie die verzoekster in leven houdt, is niet voor haar toegankelijk.

De duurste kostenpost voor verzoekster is het medicijn Tacrolimus.

Uit stuk 3 en stuk 4 van verzoekster blijkt dat:

- Als verzoekster al een doos van 50 capsules Tacrolimus van 5 mg kan bekomen (hetgeen niet het geval is volgens stuk 3), deze 24.585,00 Filippijnse peso kost oftewel € 422,59*

- Minstens toont stuk 3 van het National Center for Pharmaceutical Access and Management van het Department of Health aan dat een doos van 50 capsules van 1 mg 10.668,00 PHP kost oftewel € 178,50 of € 3,57 per capsule van 1 mg

- Verzoekster 6 dosissen van 1 mg nodig heeft om haar levensnoodzakelijke dosis te kunnen innemen. Deze dosis kost per capsule van 1 mg € 3,57

- Verzoekster per dag dus 6 mg oftewel € 3,57 x 6 = € 21,42 kwijt is voor haar levensnoodzakelijk Tacrolimus

- Op maandbasis heeft verzoekster alleen voor de tacrolimus dus € 642,6 per maand van 30 dagen nodig als levensnoodzakelijk medicijn

Verzoekster kan voor haar SLE ziekte geen beroep doen op een programma van het Department of Health voor financiële steun (zie de eigen verklaring van het Department of Health – stuk 3)

Verzoekster brengt onder stuk 6 een verklaring via email van Philhealth bij waarbij verklaard wordt dat verzoekster voor medicatie, consultaties en labotesten buiten ziekenhuisopname GEEN beroep kan doen op de ziektekostenverzekering.

Philhealth komt enkel tussen bij een ziekenhuisopname.

Bij verzoekster zijn ziekenhuisopnames niet vaak aan de orde zijn, verzoekster heeft vooral ambulante opvolging met stricte inname van medicatie nodig.

Verzoekster moet niet opgenomen in een ziekenhuis, nee, zij moet dagelijks haar medicatie ter beschikking hebben en hieromtrent, met name de garantie dat deze medicatie dagelijks ter beschikking is én betaalbaar/toegankelijk is voor verzoekster, is er niet.

Verzoekster kan geen beroep doen op haar familie voor financiële hulp.

Onder stuk 7 brengt zij een verklaring van de administratie van de plaats waar de moeder van verzoekster woont, waarin duidelijk verklaard wordt dat de moeder van verzoekster om te leven de was van de burens doet en slechts een kamer huurt in de wijk.

De familie van verzoekster is niet vermogend en uit stuk 8 blijkt dat als verzoekster zelf moet gaan werken in haar provincie Negros Occidental, het loon per dag ongeveer 235 à 245 Filippijnse peso is, hetgeen overeenstemt met ongeveer € 4 per dag.

Verzoekster baseert haar stelling dus op basis van wetgeving die voor haar provincie het minimumloon oplegt.

Verzoekster brengt haar paspoort bij met haar adres bij haar moeder (stuk 9)

De medicatie die voor verzoekster levensnoodzakelijk is, de 6 mg Tacrolimus, waarvan niet betwist wordt dat deze medicatie noodzakelijk is om de toestand van verzoekster stabiel te houden, kost alleen al minstens 5 keer het dagloon.

Er wordt dan nog niet gesproken van de andere medicatie die verzoekster nodig heeft én van het feit dat de capsule van 5 mg niet verkrijgbaar is.

Verzoekster heeft geen recht op enige tussenkomst van Philhealth en zal alles uit eigen zak moeten betalen.

Verzoekster toont niet alleen aan dat de medicatie voor haar ziekte onbetaalbaar is maar ook dat deze zelfs mogelijks in haar woonplaats niet beschikbaar is, hetgeen voor haar levensbedreigend is.

De neuroloog van verzoekster stelt dat strikte therapie noodzakelijk is.

Deze strikte therapie is in de Filippijnen niet gegarandeerd. De stukken van verzoekster tonen dit aan.

Verzoekster merkt nog op dat wanneer men het "Health Service Delivery Profile Philippines 2012" leest, het standpunt van verzoekster hierin bevestigd wordt.

Op pagina 6 blijkt letterlijk dat er geen veiligheidsnet is in de gezondheidszorg voor de financiële gevolgen wanneer men ernstig ziek is of wordt. (stuk 10)

Men stelt dat de zeer hoge cash betalingen die vereist zijn een serieuze barrière vormen voor de toegang tot gezondheidszorgen.

Op pagina 7 staat letterlijk dat in de publieke sector slechts 25 % van essentiële medicijnen ter beschikking zijn.

Bovendien valt de volledige kostprijs ten laste van de patiënt bij medicijnen in te nemen buiten hospitalisatie.

Toegang tot de private sector is alleen weggelegd voor de rijken, tot welke groep verzoekster en haar familie zeker niet behoren.

Gelet op het voorgaande, is er voor verzoekster geen behandeling mogelijk in het land van herkomst. Minstens is deze behandeling, als al beschikbaar, onbetaalbaar, is strikte opvolging niet gegarandeerd en is dit levensbedreigend voor verzoekster.

Een medische strikte follow-up in België is derhalve levensnoodzakelijk en is de enige behandeling die een stabilisatie van de lupus geeft.

Een behandeling in het land van herkomst is niet continu gegarandeerd en kan nefast zijn voor verzoekster met een mogelijke dood tot gevolg."

Verwerende partij stelt dan ook geheel onterecht in de bestreden beslissing dat de ingeroepen elementen al reeds ingeroepen werden in het kader van een vorige aanvraag.

Al de stukken en argumenten vormen één geheel en maken deel uit van de aanvraag samen met het medisch attest.

Het is aan de adviserend-geneesheer om de toegankelijkheid van de zorgen te beoordelen.

Evenwel wordt nagelaten dit te doen, dit terwijl de nieuwe elementen concreet het tegenovergestelde aantonen dan hetgeen de adviserend arts in oktober 2013 heeft vastgesteld omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nieuwe zorg.

Door enkel rekening te houden met het medisch getuigschrift en de bijlage, wordt de motiveringsplicht én het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05.12.2013 wordt uitdrukkelijk verwezen naar de bewijsstukken én het toont van onzorgvuldig gedrag dat verwerende partij hier niet eens rekening mee heeft gehouden, laat staan op geantwoord heeft.

Op deze manier wordt zondermeer het recht ontnomen op een nieuwe aanvraag op basis van nieuwe elementen als de aandoening an sich hetzelfde blijft maar de verzoeker kan aantonen met nieuwe stukken dat de zorg niet toegankelijk is.

De verwerende partij schendt derhalve het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel doordat zij geen rekening heeft gehouden met de nieuwe argumenten en nieuwe stukken waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05.12.2013.

Er is geen enkele waardering in die zin gebeurd.

Er is geen enkel grondig onderzoek verricht naar de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

Het middel dient dan ook gegronnd verklaard te worden.”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar zet op geen enkele wijze uiteen hoe de bestreden beslissingen deze bepaling met de voeten treedt. Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:(...)”

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is

redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

In de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit het standaard medisch attest en de bijlage gevoegd bij de nieuwe aanvraag blijkt dat verzoeksters gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag, dat het slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat in de beslissing van 2 oktober 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op deze gezondheidstoestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Uit haar betoog blijkt dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaf aanvankelijk aanleiding tot het gegrond verklaren ervan en tot een voorlopig verblijfsrecht, en dit omwille van het feit dat zij lijdt aan een systemische lupus erythemadotes.

De aanvraag tot verlenging ervan die zij op 13 augustus 2013 indiende, resulteerde in een afwijzende beslissing van 2 oktober 2013, waarin werd gesteld:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 13.08.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 15.04.2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 02.08.2010 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 03.09.2010 tot 12.08.2011, verlengd op datum van 13.09.2011 en 02.08.2012, dit BIVR mag niet verlengd worden.

Reden(en):

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 02.10.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat "vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat deze aandoening, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in de Filippijnen. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, de Filippijnen.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) *dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar dé betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

Verzoekster bevestigt dat zij inderdaad nog dezelfde aandoening heeft en dat deze is gestabiliseerd. Zij stelt evenwel dat bij het tot stand komen van de thans bestreden beslissing enkel het medisch getuigschrift en het verslag werden onderzocht, maar niet de nieuwe elementen die verzoekster had bijgebracht omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg. Deze stukken zouden het tegendeel bewijzen van datgene wat in de beslissing van 2 oktober 2013 werd geoordeeld.

In de beslissing van 2 oktober 2013 werd geoordeeld dat *“uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 02.10.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat “vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat deze aandoening, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in de Filippijnen. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, de Filippijnen”.*

Het feit dat nieuwe informatie zou zijn aangeleverd over de beschikbaarheid en de financiële toegankelijkheid van de vereiste zorg, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde: nu reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet zou beroepen op dezelfde aandoening bij het indienen van de onderhavige aanvraag, kan zij deze meest recente aanvraag evenmin hanteren om de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in de beslissing van 2 oktober 2013 in een ander daglicht te stellen. Daar anders over denken zou volledig indruisen tegen de geest van artikel 9ter, § 3, 5°, dat, zoals reeds gesteld, tot doel heeft te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen de bestuurlijke beslissing van 2 oktober 2013. Verzoekster heeft haar kans gegrepen om deze beslissing in rechte aan te vechten, middels een argumentatie die analoog is aan deze die in de huidige aanvraag en in het huidige verzoekschrift werd overgenomen. Deze argumentatie werd door de Raad overigens verworpen bij arrest nr. 129 772 van 19 september 2014.

3.5. Verzoekster toont derhalve geenszins aan dat de verwerende partij, door toepassing te maken van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet op grond van de voorliggende gegevens, op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, dan wel in strijd met het zorgvuldigheids- of vertrouwensbeginsel.

3.6. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS